

Sygn. akt IV P 39/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Janina Połowińczak
Ławnicy:	b/l
Protokolant:	st. sekr. sądowy Barbara Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. w Inowrocławiu

sprawy z powództwa Z. F.

przeciwko E. K.

o ryczałt za noclegi

1. Oddała powództwo.
2. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn . akt IV P 39/15

UZASADNIENIE

Powód Z. F. żądał zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 31.076,00 złotych tytułem ryczałtu za noclegi podczas podróży zagranicznych za rok 2012 i 2013.

Pozwany E. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Handel Usługi (...) nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie, wywodząc, że powód za podróże zagraniczne otrzymał wszystkie należności w tym ryczałt za noclegi, co potwierdzają przedłożone do akt dowody wpłat wraz z rozliczeniami danego wyjazdu.

Powód oświadczył, że rozliczenia są zgodne i gdyby otrzymał wymienione tam kwoty to uznałby, że otrzymał też ryczałt za noclegi, na dowodach wpłat są jego podpisy, lecz wymienionych tam kwot nie otrzymał a podpisywał in blanco.

Sąd ustalił, co następuje :

Powód zatrudniony był u pozwanego od 28.10.2008 r. do 13.04.2013 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowca. Umowa rozwiązała się za wypowiedzeniem przez pracownika

Dowód : świadectwo pracy. 5.

Powód jako kierowca wyjeżdżał za granicę do Francji, Niemiec i Włoch.

Żądanie powoda dotyczy zapłaty ryczałtów za noclegi za wyjazdy w 2012 r. i tak :

- od 22.02.2012 r. do 24.02.2012 r. do Francji,
- od 24.03.2012 r. do 26.03.2012 r. do Niemiec,
- od (...).2012 r. do 29.05.2012 r. do Francji,
- od 08.08.2012 r. do 20.08.2012 r. do Francji,
- od 05.09.2012 r. do 17.09.2012 r. do Niemiec,
- od 01.09.2012 r. do 25.09.2012 r. do Francji,
- od miesiąca X/2012 r. (nie podano daty do 22.10.2012 r. do Niemiec,
- od (...) (nie podano daty) do 12.12.2012 r. do Francji,
- od 09.02.2013 r. do 11.02.2013 r. do Francji,
- od marca 2013 r. (nie podano daty) do 04.03.2013 r. do Włoch,
- od marca 2013 r. (nie podano daty) do 18.03.2013 r. do Niemiec,

tj. według zestawienia (k. 6) podpisanego przez powoda.

Do pozwu profesjonalny pełnomocnik powód dołączył pismo skierowane do pozwanego zatytułowane "przedsądowe wezwanie do zapłaty", gdzie za rok 2012 i 2013 wymienione są inne daty wyjazdów niż w zestawieniu powoda, gdzie wyliczono kwotę ryczałtu za noclegi na 31.075,10 złotych (k. 12-15) - wartość przedmiotu sporu.

Pozwany przedłożył rozliczenia miesięczne wyjazdów zagranicznych powoda za okres od stycznia 2012 r. do kwietnia 2013 r. (k. 37-52).

Świadek Z. K. zeznała, że kierowca wyjeżdżając w trasę otrzymuje zaliczkę w złotych i w euro. Po powrocie z trasy przedkłada kartę pracy, w której wpisane są miejscowości, w których był, data wyjazdu, data powrotu, gdzie przekroczył granicę. Następnie dane z karty wprowadza się do komputera i system rozliczenia kierowcy wylicza jaką jest należność za diety, ryczałt za noclegi, co znajduje się na wydrukach komputerowych pod każdym dokumentem KW tj. kasa wypłaci. Następnie za dowodem wypłaty KW pozwany osobiście wypłaca „do ręki” wyliczone należności, pomniejszając o otrzymaną zaliczkę. Przekładowo (k. 37) dot. miesiąca kwietnia 2013 r. powód był w trasie od 04.04.2013 r. do 13.04.2013 r. – razem rozliczenie delegacji, tj. kwota 2947,09 złotych pomniejszona o zaliczkę 500 złotych i wypłacono powodowi 2473,55 złotych.

Powód przedłożył 16 rozliczeń delegacji powoda w tym 16 dowodów KW – kasa wypłaci, na których jest podpis powoda.

Powód na rozprawie w dniu 13 maja 2015 r. potwierdził, że na każdym dowodzie KW jest jego podpis i rozliczenia są prawidłowe i gdyby wymienione tam kwoty otrzymał uznałby, że jest rozliczony w tym też otrzymał ryczałt za noclegi, lecz dokumenty podpisywał in blanco. Jednakże powód nie udowodnił ani też nie powoływał się na żaden dowód potwierdzający, że podpisywał dowody KW in blanco. Oznacza to, że spór w przedmiotowej sprawie dotyczy wyłącznie tego, czy wyliczone należności powód otrzymał, czy też mimo podpisania dokumentu księgowego takich należności nie otrzymał.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie zeznań pozwanego, świadka Z. K. i dokumentów:

- akt osobowych,

- umowy o pracę k 4,
- świadectwa pracy k. 5,
- zestawienia wyjazdów k. 6,12-16,
- listy płac k. 7-8,
- zestawienia wyjazdów,
- dowodów wypłat KW z rozliczeniem komputerowym k. 37-52,
- dowodów przelania a konto powoda wynagrodzenia i zaliczki na poczet delegacji k. 64-66,
- kart pracy k. 67-68.

Sąd daje wiarę zeznaniom świadka i pozwanego, które tworzą jedną całość i zostały potwierdzone dokumentami co do wypłaty powodowi diet i ryczałtów za noclegi.

Sąd uznał za nieudowodniony fakt, że powód nie otrzymał wyliczonych należnych mu świadczeń pieniężnych za wyjazdy służbowe poza granicami kraju.

Sąd zważył, co następuje :

Roszczenie powoda dot. ryczałtów za noclegi nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 77⁵§1 kp pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Zgodnie z art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tekst jednolity Dz. U. 2012, poz. 1155 ze zm.) przez podróż służbową rozumie się każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy przewozu drogowego poza miejscowość, w której pracodawca ma siedzibę lub inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filie, przedstawicielstwa i oddziały, w celu wykonania przewozu drogowego. Stosownie natomiast do art. 21a tej ustawy kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵§ 3-5 kp. Pierwszeństwo w ustaleniu należności pracownika w związku z podróżą służbową przyznane zostało przepisom prawa pracy obowiązującym u danego pracodawcy, albowiem zgodnie z art. 77⁵§3 kp warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu poza państwową lub samorządową jednostką sfery budżetowej określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że zbędne są rozważania dot. zasadności żądania ryczałtów za noclegi w powiązaniu czy kierowca podniósł jakiegokolwiek koszty związane z noclegiem będąc w podróży służbowej, czy też nocleg taki był każdorazowo w kabinie samochodu.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika podał jedynie w pozwie, że powód jeździł samochodem pozwanego do krajów Europy Zachodniej i w tym czasie nie nocował w hotelach, lecz kabinie samochodu, a żądanie zapłaty ryczałtu za noclegi w żaden sposób nie uzasadnił.

Jednakże należy ponownie podkreślić i uznać stanowisko powoda, który podał, że przedłożone przez pozwanego rozliczenia są prawidłowe. Przypomnieć należy, że w tych rozliczeniach miesięcznych (k. 37-52) pozwany podał daty

wyjazdu, wyliczenia diet i ryczałtów za noclegi oraz przedłożył dokument „ dowód wypłaty” tj. KW zawierające numer, podaną kwotę z określeniem „ wypłata delegacji zagranicznej...” i podany miesiąc, na których to dowodach znajduje się podpis powoda. Dokumenty te zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika pozwanego.

Powód stwierdził (k. 53), że na w/w dowodach znajdują się jego podpisy, że rozliczenia są prawidłowe i gdyby otrzymał wymienione tam kwoty uznałby, że ryczałt za noclegi otrzymał, ale dokumenty te podpisywał in blanco.

Powód w żaden sposób nie udowodnił swojego stanowiska. Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań wnioskowanego przez powoda świadka M. W., gdyż okoliczność na jaką został powołany była nieprzydatna do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd głównie rozważał, czy można przyjąć, że powód podpisywał dokumenty KW in blanco, a wpisane tam kwoty dot. diet i ryczałtów za noclegi nie otrzymał, czy otrzymał.

Natomiast świadek M. W. był wnioskowany na okoliczność „...potwierdzenia sposobu świadczenia pracy jako kierowca samochodu ciężarowego w szczególności korzystania z noclegów”.

Sąd uznał i przyjął, że powód otrzymał diety i ryczałtu za noclegi według wyliczeń pozwanego, których nie kwestionował, podnosząc jedynie, że potwierdzając podpisem odbiór wymienionej tam kwoty podpisywał in blanco, a pieniędzy nie otrzymywał.

Nie tylko, że powód nie udowodnił swojego stanowiska to również żądaniu tylko przez powoda ryczałtów na noclegi a nie żądanie diet potwierdza, że te należności otrzymał. Wyliczenie wyjazdów służbowych powoda zawierają diety i ryczałt za noclegi i według przedstawionych a nie kwestionowanych rozliczeń powód otrzymał przykładowo za miesiąc czerwiec 2012 r. 2.415,44 zł, za lipiec 2012 r. 1.666,87 zł, za sierpień 2012 r. 2.799,95 zł, za październik 2012 r. 5.020,61 zł, za marzec 2013 r. 7.290,71 zł – pomniejszone o zaliczki.

Jeżeliby powód nie otrzymał w ogóle należności w/w to winien żądać diet i ryczałtów za noclegi, a żąda tylko ryczałtów - co potwierdza stanowisko pozwanego, które Sąd przyjmuje, że wszystkie należności otrzymał.

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia co do roszczeń za miesiące styczeń, luty i marzec 2012 r.

Zgodnie z art., 291§1 kp roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Pozew wpłynął dnia 24.03.2015 r. (data stempla pocztowego).Ponieważ z dokumentów KW Nr 86 (k. 50) w dnia 12.04.2012 r. wynika, że rozliczono w nim miesiąc marzec 2012 r. Sąd przyjmuje zarzut przedawnienia za skutecznie podniesiony co do miesiąca stycznia 2012 r. i lutego 2012 r.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał i przyjął, że roszczenie powoda nie jest zasadne i dlatego powództwo oddalił – jak w wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł zgodnie z art. 98 kpc i § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSR Janina Połowińczak